

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1125/2015
29.10.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранка Станића, Гордане Ајншпилер Поповић, Јелене Боровац и Звездане Лутовац, чланова већа, у парници по тужби тужиоца И.С. из Н., кога заступа пуномоћник Ж.В., адвокат из Н., против туженог Републике Србије, Министарство одбране Републике Србије, В.П. 2822 Прокупље, кога заступа Министарство одбране Републике Србије – Секретаријат Министарства – Дирекција за имовинско-правне послове из Београда, Одељење у Нишу, ради стицања без основа, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 941/14 од 05.02.2015. године, у седници већа одржаној 29.10.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 941/14 од 05.02.2015. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 941/14 од 05.02.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу П 75/2013 од 27.02.2013. године, исправљеном решењем од 31.01.2014. године, у ставу првом изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати на име стеченог без основа 28.840,15 динара са законском затезном каматом почев од 30.09.2009. године до исплате. У ставу другом изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати износ од 64.900,00 динара на име трошкова парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 941/14 од 05.02.2015. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена наведена пресуда Основног суда у Прокупљу.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио ревизију, побијајући је због погрешне примене материјалног права. Ревизија је изјављена на основу члана 404. ЗПП.

У ревизији је наведено да је тужени на основу решења В.П. од 23.10.2008. године предлагачу одбио спорни износ од плате, тако да је имао законски основ за

то, а тужилац је против решења могао да изјави жалбу у управном поступку. Стога је по оцени ревидента потребно да Врховни касациони суд заузме правни став у погледу решавања оваквих и сличних правних ствари за убудуће.

Оцењујући дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 404. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11) и члана 14. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 55/14), Врховни касациони суд је нашао да у конкретном случају нису испуњени услови да се о ревизији туженог одлучује као о посебној ревизији.

Одредбом члана 404. став 1. ЗПП, измењеног одредбом члана 14. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку, прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Ценећи разлоге за одлучивање о ревизији као посебној ревизији, Врховни касациони суд је нашао да за овакво одлучивање нису испуњени услови из цитиране законске одредбе. Ово из разлога што се у ревизији не указује на различит правни став изражен у одлукама Апелационог суда или Врховног касационог суда, те не постоји потреба за уједначавањем судске праксе, нити потреба за новим тумачењем права.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије на основу члана 410. став 2. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11), измењеног чланом 15. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 55/14), као и члана 23. став 1. Закона о изменама и допунама ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку, прописано је да је ревизија дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијаног дела прелази динарску противвредност 40.000 евра, односно 100.000 евра у привредним споровима, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, а који нису правноснажно решени до дана ступања на снагу овог Закона.

Тужба у овој парници, ради исплате на име стицања без основа износа од 145.000,00 динара поднета је суду 07.06.2010. године. У поднеску од 28.11.2011. године, тужилац је коначно определио тужбени захтев на износ од 28.840,15 динара. На дан подношења тужбе суду, према средњем курсу НБС, 1 евро износио је 103,0046 динара, те је побијани део правноснажне пресуде у овој парници 280,86 евра.

С обзиром да је вредност предмета спора у овој парници испод граничног износа прописаног цитираном законском одредбом за дозвољеност ревизије, то

ревизија туженог у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, није дозвољена.

Са изложеног, а на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у изреци решења.

**Председник већа – судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**